

[Horn.]

der er. Hvis det er sådan — og det tror jeg faktisk det er — vil det, der her foreslås, betyde en kærkommen aflastning. Nu vil jeg ikke være uartig over for kommunerne — man skal ikke være uartig over for dem, man vil opnå fordele af og stadig væk have venskab med — men det må vel erkendes, at det er lidet hensigtsmæssigt, at 22 amtsråds vejudvalg med mellemrum rejser rundt i Europa og ser på, hvordan man bygger veje, når det i virkeligheden er sådan, at de fjerntrafikveje, der skal bygges, skal bygges over den samme læst. Jeg under i høj grad det offentliges vejrepræsentanter, at de en gang imellem får en lille påskønnelse af deres uegennyttige arbejde, men vi må vist erkende, at her er der tale om overadministration; det er ved at blive lidt for kostbart; der går megen tid tabt, som kunne anvendes mere nyttigt.

Netop i disse år oplever vi i landkommunerne en vældig udvikling — måske ikke i dem alle, men i alt fald i en meget stor del af dem — og de fleste føler sig tilskyndet til at være med i egns- og byplanlægningen. Jeg har ofte rundt omkring i landet mødt kommunalfolk, som siger: vi kan dårligt klare de opgaver, vi har; vi har ikke den tekniske bistand, og kommunen er for lille til selv at have det tekniske apparat; vi må nøjes med det, som amtet har, og det har ikke så megen tid tilovers. Der er store opgaver for den tekniske forvaltning i amterne, og der er mange penge at spare, hvis samarbejdet mellem amt og kommuner kan udvikles. Derved vil der også for de administrative myndigheder kunne blive mere tid og flere kræfter tilovers. Jeg mener heller ikke, at der, sådan som lovforslaget er udformet, behøver at blive pillet nogen fjer af amtmandens eller af amtsvejsinspektørens hat. De vil udmærket fortsat kunne indtage de hæderspladser, som de besidder i folks vurdering, selv om vi gennemfører disse forslag. Det er som gammelt kommunalt vejudvalgsmedlem, at jeg gerne har villet fremsætte disse betragtninger over for organisationerne, som altså møder disse forslag med et vist forbehold. Jeg tror, det er at kæmpe mod vejrsmøller, hvis kommunalorganisationerne ikke kan indse, at udviklingen er skredet så langt frem, at tiden nu er inde til, at vi indretter os på denne reform.

Ja, jeg tror hermed i og for sig at have klargjort vor principielle stilling til lovforslagene.

I hovedforslaget siges det ganske enkelt i § 1, at staten overtager planlægningen og anlægget af disse veje og omkostningerne derved, men i § 1, stk. 2, er det understreget, at der dog kan være tilfælde, hvor kommunerne kan komme til at deltage i omkostningerne, selv om der vel ikke i fremtiden vil komme til at foreligge tilfælde som det, jeg nogle gange har talt om i tinget, nemlig da man byggede motorvejenovre på Fynssiden, tilslutningen til Halskov-Knudshoved ruten; det falder bort, at vi skal betale for en vej, hvor vi ikke må komme. Jeg vil heller ikke undlade at sige, nu jeg er inde på det, at ud fra samme moralopfattelse, hvorefter Esbjergfiskerne, hvis det pågældende lovforslag bliver gennemført, kan kræve noget af den betalte skat tilbage, er der en nyborgenser, der har fundet ud af, at Nyborgs skatteydere har krav på at få penge tilbage for de veje, de har betalt for, men ikke må komme på.

Forslag til lov om ændring i lov om bestyrelsen af de offentlige veje slutter sig direkte til hovedforslaget. Der kan blive en række ting, vi må kigge på i det udvalg, som må blive nedsat til behandling af de foreliggende to lovforslag. Jeg ved, at man nu og da er stødt på et problem, idet de såkaldte byggelinjer af visse amter skulle bruges lidt rigoristisk i det praktiske liv. Jeg er ikke sikker på, at vejlovens § 40 skal udlægges således. Dette forhold omhandles også i lovforslagets § 1, punkt 25, og det må vi kigge lidt på. Jeg tror snarere, at det er fredningslovens bestemmelser, som volder en del mennesker nogle kvaler, men det må vi også se på.

Til slut vil jeg ikke undlade at pege på noget, som står i bemærkningerne til hovedforslaget. Der står, at efter et skøn er man kommet til, at omkostningerne fremover ved udbygningen af vore hovedlandeveje, sådan som man nu forestiller sig det, er af en sådan størrelsesorden og en sådan variation fra amt til amt, at der kan blive udsving i den skatteprocent, som amterne skal gøre brug af for at skaffe sig dækning, helt fra 4 til 35 pct. Det understreges stærkt i bemærkningerne, at det er et skøn; men selv om dette er tilfældet, fremgår det alligevel her-